

det blive ført her i Thinget af det ærede Medlem ſom Ordfører for Flertallet — det veed jeg efter den Maade, han fører Ordet paa — at ſaa er der ingen Alvor i det Hele. Saa længe vi ere Vidne til, hvorledes han kan spille op med enkelte Ytringer, behøve vi ikke at tage os det altsfor nær. Naar det ærede Medlem mener, at det nok ſkal blive belyst, hvorledes Regjeringen i Aar har forhindret, at der er bleven Overenskomst om Finantsloven, ſaa glæder jeg mig til at ſe denne Belysning komme frem. Jeg faſtholder i den Henſeende kun, hvad jeg udtalte i Gaar, nemlig at det er de Herrer, der have begyndt Forhandlingen i denne Rigsdagſamling med rent og bart at nægte den forſatte Forhandling af Finantslovsforſlaget for næſte Finantsaar, og jeg gjentager i dette Dieblit, hvad jeg har ſagt ſaa ofte, og hvad der for Dvrigt blev ſagt for et Dieblit ſiden af det ærede Medlem for Hjerteminde (M. Anderſen), at det er de Herrer, der ved deres hele Færd have fremtvunget den Tilſtand, hvori vi befinde os. De begyndte i 1873 med ligeledes at nægte Finantsloven og forſatte med at gjøre den ubrugelig i 1877. Jeg turde maaffe ſpørge de Herrer: Derſom de maatte mene, at det Skridt, de gjorde i 1877, var rigtig, hvorfor forſatte de da ikke paa den Wei, de da havde begyndt? Jeg tør antage, at naar de da forlode denne Wei, var det, fordi de ſkjønnede, at det ikke vilde lykkes dem at komme frem ad den. Nu synes de at have taget den op igjen, om end i en anden Form, Meningen er den ſamme, den nemlig, ved en enſidig Stilling fra dette Things Side at fremtvinge, hvad de Herrer have gjort til deres Formaal, nemlig at gjøre enhver Regjerings Stilling umulig, ſom ikke vil, hvad de Herrer ville. Naar de derfor ſtabdig komme tilbage til, at det er Regjeringen, der har begaaet Grundlovsbrud, og at vi Andre gjøres til Medſkyldige derv, vende vi ganſke ſimpelt dette mod de Herrer ſelv og ſige, at det er dem, der have rejst hele denne Kamp, og ſom have forſat den paa den Maade, der er vittterlig for Alle, og ſom derigjennem have fremtvunget den Tilſtand, hvori vi ere komne. De behøve ikke at bruge lang Tid til at ſpørge, hvorvidt vi godkjende det Skridt, Regjeringen her har foretaget ved den kongelige Reſolution eller ikke, thi Spørgsmaalet om ſelve Formen er tilſtrækkelig debatteret. Men naar det ærede Medlem fra Middeſfart i Dag gjentagne Gange har ſagt, at vi Intet have ſagt til Forſvar for Reſolutionen, og har rettet det Spørgsmaal til os, hvorefter, efter hvilken Finantslov Skatterne kunne op-

kræves under den nuværende Tilſtand osv., er dertil kun ganſke det Samme at ſige, ſom jeg allerede har ſagt, nemlig at Skylden for denne Tilſtand er de Herrer og hverken vor eller Regjeringens (Modſigelse af Monrad). Derſom det ærede Medlem var blevet ved den Mening, han for 2—3 Aar ſiden har forladt, vilde hans Dom være en anden. Han angreb den Gang det ſamme Flertal, ſom vi beſtæmpe, idet han ſagde Alt, hvad han har ſagt baade det ene og det andet Sted, hvilte Udtalelſer for Neſten ere læſte op her i Dag og godtgjorte paa ſaa mange Maader. Han bebreidede Flertallet, at det ſtiller ſig, ſom det har gjort, og han udtalte ikke alene, at naar de anlage Regjeringen for Grundlovsbrud, ſtulle de gjøre det fuldt ud og anlægge Rigsretſſag, men han ſagde tillige, at naar de ſtulle ſig, ſom de have gjort, ſtåbe de Berettigelse for Regjeringen til at regjere ved Hjælp af proviſoriſke Foranſtaltninger (Monrad: Nei!). Det ſtaaer her; hvis det ærede Medlem ønsker det, ſkal jeg læſe det op; ellers behøver jeg det ikke. Det ærede Medlem vil maaffe ſelv læſe det paagældende Sted op (Monrad: Nei!). Ja, jeg antager og ſaa, det ærede Medlem har læſt diſſe Ytringer før, og naar han ikke trænger til, ingen Anledning finder til at drage dem frem igjen, ſkal jeg ikke gjøre det — det er jo ikke ſaa længe ſiden, at vi hørte denne Tale af det ærede Medlem — men hvad han den Gang udtalte, indeholder tilſtrækkeligt Svar paa det Spørgsmaal fra ham ſelv, efter hvilken Finantslov Skatterne opkræves osv. Vi ere ikke Skyld i, at vi ere komne ind derv. Det er de Herrer, der have Skylden.

Den fungerende Formand (S og Sbro): Det ærede Medlem brugte i Begyndelſen af ſin Tale Udtryk om den ærede Ordførers Maade at føre Ordet paa, ſom ikke kunne tilſtedes.

Monrad: Jeg ſkal kun bemærke, at ſelv naar jeg ſætter mig paa de ærede Herrer og Regjeringens Standpunkt, ſelv naar jeg anerkjender, at det er Thingets Flertal, der har drevet Regjeringen til extraordinary Foranſtaltninger, kan jeg desuagtet ikke bifalde den kongelige Reſolution. Hvorfor har Regjeringen ikke betraadt den gamle Wei? Den gamle Wei vilde være, at Regjeringen havde opløst dette Thing, og naar det var opløst og nye Valg vare udfærvne, kunde den have udstedt en ny proviſoriſt Lov, der baade berettigede til at opkræve Skatterne og træffe Foranſtaltninger med